

Ex Haaretz Reporter Reuven Shapira on Haaretz Stolen IDF Files Scandal – Hebrew 10/4/10 – ‘Source Exposed in Haaretz Again’

ראובן שפירא Reuven Shapira

מחיר הטיפשות והפיזיות

אורי בלאו וענת קם צילום:
פלאש90

ההתייחסות לענת קם כעיתונאית בנסיבות של העבירות החמורות המיוחסות לה, אינה ראוייה ובאה לזרות חול בעיני הציבור-כתב הארץ אורי בלאו ועיתונו חטאו ונכשלו בכישלון הגדול ביותר שבו יכול להיכשל עיתונאי מבחינה מקצועית - חשיפת מקור

...

תגיות: אריאל שרון חנוך מרמרי עמוס שוקן בג"צ קול העם חופש הביטוי

כל אנשי התקשורת ואבירי הדמוקרטיה וחופש הביטוי המתלהמים ואצים לגונן על "העיתונאית" ענת קם והמודלף שלה, לכאורה, העיתונאי אורי בלאו - לאט לכם. קחו אוויר והיכנסו לפרופורציה. ענת קם אינה עומדת לדין בתוקף עבודתה כעיתונאית (וגם זו שאלה - איך ולמה היא נהייתה כתבת באתר "וואלה", שקבוצת הארץ, שנהנתה, לכאורה, מפירות הדלפותיה וגניבת המסמכים הצבאיים על ידה, הייתה שותפה בו). האזכור וההתייחסות לענת קם כעיתונאית בנסיבות של העבירות החמורות המיוחסות לה, אינם ראויים, הם מתחסדים ובאים לזרות חול בעיני הציבור.

האזרחית ענת קם מוקעת ועומדת לדין כאדם מהשורה, כחיילת שסרחה ובגדה במצח נחושה ובחוצפה בצבא ובמדינה שנתנו בה אמון והציבו אותה במסגרת חובתה לשרת בצבא בצומת עצבים צבאי מרכזי. החיילת ענת קם עשתה מעשה פלילי שלא ייעשה ופעלה בשיטתיות זדונית ומכוונת מטרה - גנבה (2000!) מסמכים צבאיים, ריגלה והפיצה לידיעת כל העולם את החומר הסודי ביותר שהגיע אליה בתוקף תפקידה הצבאי. כל זאת מטעמים אידיאולוגיים-פוליטיים, כפי שנטען נגדה. כמעט אין פשע יותר חמור מזה של מעילה באמון, בגידה ופגיעה בבטחון המדינה. ואנחנו בינתיים יודעים רק קמצוץ מכל מה שעשתה.

לכן, ענת קם צריכה לתת במלוא החומרה את הדין על מעשיה, שאין להם שום נסיבות מקילות או מחילה. זו לא הייתה מעידה חד-פעמית תמימה. זו הייתה תוכנית שטנית ומגמתית שלה לפגוע במדינה ובצה"ל שלדעתה פעלו בדרך שאינה מתאימה לאידיאולוגיה או לעקרונות שלה. על הדרך היא עברה שורה של עבירות פליליות וביטחוניות מהחמורות שבחוק העונשין ובדין הצבאי. היא אינה שונה במעשיה ממרגל האטום ואנונו, או ממרגלים אחרים שפגעו בבטחון המדינה וישבו בכלא שנים רבות.

את הנורמה הפסולה והדין שעשתה לעצמה ענת קם יש לשרש ולגדוע ביד קשה ובעונש מרתיע, למען יראו וייראו. לאן נגיע אם כל חייל או חיילת שמשוהו לא מוצא חן בעיניהם יחשפו לעין כל את סודות הצבא והמדינה שמגיעים לידיהם בתוקף תפקידם. מה נעשה אם מחר חייל במפקדת חיל האוויר שמתנגד, למשל, לתקיפה ישראלית באירן, יחשוף בתקשורת את תוכניות התקיפה המעודכנות, כי ככה בא לו?! מיותר להכביר מילים בדוגמאות מסוג זה.

כישלון עיתונאי ומקצועי קולוסאלי

אבל גם העיתונאי אורי בלאו והממונים הבכירים עליו במערכת עיתון הארץ לא יכולים לרחוץ בניקיון כפיהם, והם נושאים באחריות כבדה לגורלה של ענת קם ולשנים הרבות שבהן כנראה תשב בכלא. כפי שכבר היטיב להביע זאת עורך הארץ המצוין לשעבר **חנוך מרמרי** שהיה לי הכבוד לעבוד תחתיו ו"להתקוטט" איתו מקצועית במשך שנים רבות). הוא הגדיר את מה שעשו בלאו, וממילא גם הממונים עליו, כ"סיכול ממוקד של מקור". בלאו ועורכיו ברוב ההיטותם ופזיזותם ליהנות, הרבה ומהר, מפירות הדלפותיה, לכאורה, של ענת קם, שפכו על דפי העיתון יותר מידי מידע שהיה כלול במסמכים הגנובים והביאו בקלות לחשיפתה, על כל המשתמע מכך.

בלאו ועיתונו חטאו ונכשלו בכישלון הגדול ביותר שבו יכול להיכשל עיתונאי מבחינה מקצועית - חשיפת המקור. הם, ברשלנותם, סיפקו את כל המובילים והסימנים המעידים שהובילו אל הנאשמת בגניבת והעברת המסמכים הצבאיים הסודיים לידיהם. הם כמו כותרות העיתון, הפרטים הרבים וצילומי המסמכים שפרסמו, הידקו את טבעת החנק סביב צווארה של המקור שלהם והביאו לחשיפתו. ולא רק לחשיפתו אלא, כנראה, לכליאתו בכלא במשך שנים רבות. לא יכול להיות כישלון קולוסאלי יותר מזה לעיתונאי ולעיתון. וזה קורה יותר מידי בהארץ. עוד לא שכחנו את הפרסומים של ברוך קרא בהארץ על החקירה בעניינו של **אריאל שרון** שהביאו בקלות לחשיפת המקור שמסר לו את מסמכי החקירה - עורכת הדין מפרקליטות המדינה ליאורה גלאט-ברקוביץ'. גם במקרה הזה חיסלו הכתב קרא ועיתונו, הארץ, חיסול ממוקד את המקור. לה זה עלה רק באיבוד מקום העבודה. לענת קם זה יעלה הרבה יותר.

הארץ כנראה לא למד את הלקח ולא הפנים את הא-ב' של הגנה על חיסיון מקורות. לכן כאשר עורך הארץ דב אלפון והמו"ל **עמוס שוקן** מתראיינים בימים אלה בכלי התקשורת ומקדשים את עיקרון "חיסיון המקורות" נראים ונשמעים מגוחכים. העיתון שלהם כבר חשף - שלא בטובתו - כמעט עירום ועריה את המקורות, עוד לפני שהחלה חקירת הרשויות במטרה לגלותם. גם ברוך קרא וגם אורי בלאו השתינו מהמקפצה. ואילו העורכים והממונים עליהם, בכל הרמות, לא הפעילו את שיקול הדעת הראוי ולא מנעו מהם לעשות זאת. אולי בגלל שגם הם נסחפו בלהט הסקופים והכותרות שסיפקו המדליפות ואולי בגלל שהכותרות שהעיתון הצליח להנפיק כותצאה מהמסמכים הגנובים שהועברו לו תאמו את האידיאולוגיה של העיתון ושרתו היטב את הקו הפוליטי שלו.

הרשלנות והטיפשות השערורייתית מבחינה מקצועית ועיתונאית היא של הארץ ועורכיו. יש דרכים ושיטות בדוקות איך להסוות ולטשטש מקורות, איך "להלבין" ידיעות, איך לפרסם כותרות גדולות המבוססות על מסמכים מודלפים ואיך "לבלבל את האויב" - כל זאת מבלי לספק סימנים מעידים שיובילו את הרשויות אל המקור. בעיקר צריך לדעת להתאפק, להפעיל בלמים, שיקול דעת, לצמר, להשמיט פרטים, לשתול קצת דיסאינפורמציה ובעיקר לא לפרסם צילומי מסמכים מודלפים או את העובדה שבידי העיתון או הכתב יש מסמכים כאלה. וזה רק על קצה המזלג. את השיעור המלא בנושא אני מוכן (ואני כותב זאת במלוא הרצינות) להעביר לעורכי הארץ ולכתביו בהתנדבות. אין ספק שהם זקוקים לכך

וזו לא סתם שחצנות מצדי. הייתי שם, בהארץ, לפני ברוך קרא ואורי בלאו. התעסקתי במשך שנים רבות בדיוק בחומרים מהסוג הזה והחזקתי בידיי אי אילו מסמכים שהוגדרו "סודי ביותר" והניבו כתבות וכותרות גדולות, שהיו לצנינים בעיני הרשויות הממלכתיות. אבל תמיד נזהרתי, באלף דרכים, שלא לספק, אפילו רמז, למקורות המידע, גם אם זה היה כרוך בגניזת ידיעות וכתבות, בדחיית פרסומן או בפרסום סלקטיבי וחלקי. ביותר ממקרה אחד נוהלו חקירות אינטנסיביות על-ידי המשטרה כדי לגלות את מקורותיי או לברר אילו מסמכים סודיים נמצאים ברשותי, אבל - ואני מציין זאת בגאווה רבה - אף אחד ממקורותיי לא נחשף עד עצם היום הזה ולא נאלצתי לברוח ללונדון עקב פרסומים שלי.

<http://www.news1.co.il/Archive/003-D-46894-00.html?tag=17-32-34>